



## Punt de vista

**Fernando Cordero**

Religiós dels Sagrats Cors i periodista  
fernandocorderosccc@gmail.com

# La victòria de la lentitud

Expliquen que, cada vegada, és més necessària la victòria de la lentitud. No perquè la lentitud en ella mateixa sigui bona o dolenta, sinó perquè estem sotmesos a un ritme de presses i d'estrès que ens impossibilita «assaborir» la vida amb deteniment. La vida ens «viu» i no aconseguim poder aturar-nos per orientar el rumb que li volem donar.

Arriba un moment en què la velocitat frenètica ens fa parar. No hi

ha més remei que posar-hi fre i exclamar: «Ja n'hi ha prou!» Perquè realment cal que ens aturem. No podem continuar així. S'han inventat fins i tot terrossos de sucre de dissolució ultraràpida per a executius que no tenen temps de remenar el cafè al matí. I als Estats Units se celebren *funerals exprés*, que ja és el sùmmum.

Arreu del món s'estenen filosofies, moviments i associacions amb un denominador comú: una nova escala de valors. Retirar el peu de l'accelerador, treballar per viure i no viure per treballar, gaudir del present i treure temps per aprofitar el que tenim, podrien ser algunes de les tesis d'aquesta nova manera



d'organitzar-se la vida.

No és casualitat que d'uns anys ençà, proliferin les anomenades *cittá slow* (ciutats lentes). Aquestes *cittá slow* busquen el benestar dels seus veïns atenent uns principis allunyats dels ritmes habituals de les grans urbs, en les quals preval la rapidesa que la qualitat de vida entre els seus habitants. Per aconseguir aquest distintiu, el municipi, entre altres coses, ha de tenir una població de menys de 50.000 habitants, no ser capital de província i conservar el casc antic tancat al trànsit. Menjar bé, gaudir del silenci, respectar les tradicions, el patrimoni i el medi ambient són algunes de les directrius que segueixen els

ciutadans que viuen en llocs com Begur, Pals i Palafrugell, a la província de Girona.

Cada vegada hi ha més gent que s'apunta a l'*slow food*. I és que això del menjar és una cosa molt seriosa. També ha sorgit un corrent que és «antimicroones». De les maneres més diverses moltes persones abandonen l'anomenada «dictadura del rellotge». Se'n van a viure al camp, cultiven l'horta... Potser això és molt romàntic, però el que és cert és que hi ha unes altres pràctiques més realistes i concretes per descansar del «soroll mundanal», és l'*slow e-mail* o l'*slow whatsapp*. Això de l'*slow* sembla una moda. No és cap moda. És una necessitat.



## Saber escoltar

**Joan Guiteras i Vilanova**

Degà del Capítol Catedral de Barcelona  
secretaria@catedralbcn.org

# «Res de nou sota el sol»

L'Eclesiastès (Cohèlet) era, sens dubte, un xic pessimista. Tanmateix, al llarg del seu escrit, dóna consells interessants i raonables. Li sembla, d'una banda, que no hi ha res de nou sota la capa del sol, que tot és en va i els afanys ben inútils; de l'altra, ofereix la pluralitat del temps—cada cosa té el seu moment—, reflexiona sobre el plor dels pobres, la volubilitat de la gent, la pregària, l'abús del poder... I s'obre a plantejar la vida encertada del savi, del just.

Els historiadors sempre han discutit sobre la iteració de la història en les seves filosofies. La gent d'avui, en veure i viure determinats fets històrics, solem dir que la història es repeteix. De fet, les dures dificultats i estridències del món dels nostres dies no deixen de

recordar-nos altres períodes històrics greus similars. És curiós que els esdeveniments tinguin un retorn.

La història que vam estudiar a les aules estava marcada fortament per les guerres, mogudes per l'ambició i per la defensa obligada envers els atacants. Quanta sang vessada al llarg de la història humana! I en els nostres dies plens d'odi, de destrucció, de mort d'innocents, de famílies senceres que marxen de les guerres, de gent que recerca la pau en noves terres, d'invasions, d'oblit de la llibertat religiosa...!

Potser resten més amagades, en el passat i l'avui, les virtuts dels pobles i dels seus ciutadans. Hi ha hagut bones persones; hi ha bones persones. Hi ha cercadors de la pau i del bé del proïsme. Sortosament això es repeteix. S'està repetint. La bondat també forma part de la història. Benaurats els que cerquen la pau, va dir Jesús.

He escrit amb aquest to ran d'unes declaracions d'un arquitecte polonès. El periodista li pregunta: «Què tem?» La resposta: «L'estúpida humana. La gent no absorbeix les grans lliçons de la història. No llegeix gaire. I això és perillós. No pensa.» Siguem gent de seny. Informem-nos. Tinguem presents les lliçons de la història passada. Així avaluarem millor el nostre present.

## A propòsit de...



**P-J Ynaraja**

Capellà del Montanyà  
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

# El baladre

Recordo que de petit, en algun lloc de l'estació ferroviària de Saragossa, els meus pares m'ensenyaven un arbust amb flors, i m'advertien que no les olorés perquè eren verinoses. M'ho deien a una edat que un encara no s'atreveix a preguntar el motiu d'aquestes prohibicions. Quan posteriorment me'l vaig començar a trobar en molts llocs, vaig suposar que el que m'havien dit eren aquestes coses que s'expliquen a un nen per protegir-lo dels perills que no seria capaç d'entendre.

Ara trobo aquesta planta als jardins públics i privats, a les mitjanes d'autopista, per la Península i per altres països. Evidentment, un es pregunta quin fonament tenien aquelles amonestacions.

Paral·lelament, mogut també per la curiositat, de vegades llegeixo enciclopèdies bíbliques per pur entreteniment. Un dia em vaig interessar per una flor molt comuna entre nosaltres, que és la rosa. A la Bíblia s'esmenta la que creix al Saron i la que brota a Jericó. Ara bé, quan consulto diferents textos hi trobo traduccions diferents. A la de Saron una versió l'anomena *narcís* i la de Jericó, els autors diuen que no es tracta de l'*Anastatica hierochuntica*, o «flor de la Resurrecció», tan apreciada pels antics pelegrins, la fanerògama amb més vitalitat després d'arrencar-la al desert, i no precisament a Jericó.

Se m'acut buscar el baladre a les serioses enciclopèdies bíbliques que tinc i, tal com esperava, no hi trobo res. Però avui dia no podem ignorar l'inclit Google. Per sorpresa meua, traduccions antigues que es presenten com *Biblia en lengua Espanola traduzida palabra por palabra de la verdad hebrayca por muy excelentes letrados, vista y examinada por el officio de la Inquisición* situa la nostra planta al llibre de les Lamentacions 3,16.

A manera d'anècdota, que aquest article d'avui ho és en conjunt, en el mateix article que advertia de la perillositat del baladre i que declarava que la venda estava prohibida, hi descriu detalladament les variacions de color i de mida que s'han aconseguit en viviers per una bellesa i capacitat d'adaptació més grans. Després de dir que aquesta planta hagi pogut ser introduïda als països tropicals d'Amèrica.

Acabo amb una notícia curiosa: el 1808 durant la Guerra de la Independència Espanyola en un campament els soldats de Napoleó en van rostir carn de xai enfilada en estagues de baladre. Dels dotze soldats, va morir vuit i els altres quatre van quedar greument intoxicats (*Le Livre des plantes médicinales et vénéneuses de France*, A. Fournier, París, 1948).